

е свѣтѣла вътре лампа, съмъ викалъ и съмъ се молилъ да ме прибератъ, но тѣ не сторили това отъ страхъ, като ме виждали въ такъвъ видъ. Тогава азъ съмъ излѣзълъ внѣ отъ селото и съмъ се отправилъ по посока на шосето, което води за г. Търново.

Сутринта, на 6. мартъ, нашитѣ караулни команди, като отивали за Търново, намѣрили въ каменното корито на чешмата „Каменець“, която е на шосето, единъ голъ въ безсъзнание момъкъ, че лежи въ водата. Това съмъ билъ азъ. Съобразили, че това ще е нѣкой боленъ войникъ и ме занесли въ болницата, понеже забелѣзали у мене още признаци на животъ.

Азъ нищо не помня въ продължение на 13 дни отъ този день. Това видѣхъ и пресмѣтнахъ отпосле по болничния листъ, който висѣше до леглото ми. Разказвахъ ми после, че ме разтривали, мазали, съживявали, превързвали, насила хранили и пр. Нищо отъ това не помня. Когато на 13-я день се събудихъ като отъ дълбокъ сънъ, бѣхъ въ много окаяно положение: лежахъ неподвиженъ отъ болки; ржцетѣ ми до лактитѣ и краката ми до коленетѣ бѣха отекли, обвити и превързани съ памуци и бинтове; болки нетърпими; когато ме превързваха първи пѣтъ следъ дохождането ми въ съзнание, азъ съ очудване видѣхъ краката и ржцетѣ си, че бѣха подути и корави, съзсемъ черни, напукани като кората на дърво и отъ пукнатинитѣ се показва кръвъ.

Въ болницата лежахъ около два месеца. Следъ време отъ краката и ржцетѣ ми тази черна, дебела кожа се обѣли и цѣлитѣ ми крака и ржце представляваха отъ себе си жива рана. Съ течение на времето, чрезъ мазане и превързване, се образува нова, тънка и нежна кожица и къмъ края азъ можахъ вече да се изправямъ и да пристѣпвамъ и ъ стаята съ помощта на две патерици. Стѣпвахъ само на петитѣ на краката си, но и тѣ следъ по-дълго ходене се протриваха и разкървавяха.

Любопитни наредби е имало въ нашата болница. Стаята въ която лежахъ вече като оздравѣлъ отъ тифусъ, а само за лѣкуване ранитѣ отъ замръзването, бѣше преизпълнена съ други 17 болни само отъ тифусъ, между които нѣкой единъ отъ другъ по-луди. Наблюдавахъ ги съ страхъ и виждахъ, че единъ отъ тѣхъ се качилъ на джамала (печката) и вика, а другъ се катери по желѣзнитѣ решетки на прозорцитѣ, трети бълнува, четвърти струва поклони, кръсти се и се моли Богу, а пети въ това време бере душа и умира. Между тѣзи луди азъ лежахъ неподвиженъ и ако не ме повтори тифуса, можахъ всѣка минута да бжда одушенъ отъ нѣкого отъ тѣхъ, безъ да мога да се защита, а служителъ много рѣдко се вѣстваше въ стаята.